

לפ:

עין משפט
גר מצוה

גב א מ"י פ"ו מהל'
 נדרים הלכה ב
 טו"ס"ע י"ד קימן רכד
 סעיף א:
גב ב מ"י שס הלכה ד
 סמג לאלף רמב
 טו"ס"ע י"ד קימן רט סעיף
 א:

ג' ר' מ"י פ"ה מהלכות
בסדרות הלכה י ופ"ג
מהלכות שקלים הלכה ד ה:
ג' ר' מ"י פ"ה מהלכות
בסדרות הל' י:
ג' ר' מ"י פ"ה מהל'
ג' הל' ואברהם הלכה ג
טושי"ע ח"מ סימן רסט
סעף א:
ג' ר' מ"י פ"ה מהלכות
ירוש' הלכה י טושי"ע
א"ח סימן ס"ז סעף ח:

דבינו חנאל

היה אתה עלי חיים
ראובן תגדור אסור, הניח
לך אתה עלי עליה
אסור, ושענין חזק
גבר על שול כל
(זאסור) [אסורין] דבר
שן אתה הער, אילו
ביום שן שול
כל, והיית השלכות
הנחותות וסכנת שבאשע
הדך, אילו תן חיים
שן אתה הער החרבה
ובחיים וסכנת המרחץ
והחמיה וסכנת הא
שן דשמות' הוא אסא
מחבר, והנחת השות
שגורו זה מזה הגא
ליונס לחצו.
ושפך דב נחמן ליר
לרחו בזה הגא אסור,
לרחו בזה האסור ורחו
אסור, אבל למאות
שן מחוץ, אמרין כל
אחד מחלל שיש לו
לרחו בזה הגא חזק

[illegible]

דחלקו בהמה גלו דעתיהו
ממעשר בהמה, אלא בומן
טלאים אין אימר זה הוא
של עולי בבל המקורא הוא,
אדעתא דחבריה קמגבהה ל
גחמן. ת"ש מי שזימן לו א
שהי לו פירותיו בעיר אחת

46. לֹא יִהְיֶה לְךָ דֹּאֵשׁ בְּחַלְתֵּי בְּכֹתֶיךָ מִדֶּשֶׁה וְיָדְךָ.

משילין פרק חמישי ביצה

[והתנן] השותפין. מגופיה הו' מני למידק דאמר בה"כ זבית
המרתן מטעם שותפין אלא זאת פשוט וימרתן: פ"י
במנביה מציאה לחברו קנה חברו קפחלני. דרש נחמן
אית ליה קנה חברו ולכך קאמר כרגלי מי שנחמלו לו

[illegible]

מזיאה לחברו קנה חצירו היינו רב ששט ולכן קאמער כרגלי הממלא דמזיאה טעם אמרינן המגביה מזיאה לחברו קנה חצירו דמגו רבלי לנפשיה וזי נמי לתחריב והואיל ואחי מכחו דין הוא שיהא חצירו הממלא ור"י ס"ל לא קנה חצירו והסחף ינאח הפקר ד"מ ו"גם הוא לא קנה עד לתנחול לקנות וא"כ הרי הן הקנה כל זמן שלא בלא ליד מי שנחמלא לו ולבשיבאו לידו יורה בהן מן ההפקד לפיכך הן כרגלו ו"לשנא אחרינא בהגביה מזיאה לחברו קא מפלגי ולא גרסינן פסד סבד קנה חצירו וכו' דא"כ קשיא דר"י אדר"י דמזיאה לפרושי הכא ר"י סבד קנה חצירו דקאמער כרגלי מי שנחמלא לו ובשנים אחוהין רב נחמן ורב חסדא אמרי בהגביה המגביה מזיאה לחברו לא קנה חצירו בהגבחתו של זה ולא קנה המגביה לאלו דרעמיא לתקוני אלא מי שנחמלא לו קאנא מתבישה כשיקבלו שיבאו לרשותו ורעמו לקנות וכו' אמרינן לא קנה כל זמן שצד המגביה אמר דיכול לומר לו אני אוהב לעצמי לא חתלה אבל משנתנה לו קנה דחנן ההוא אם משנתנה לו אמר אני ויחתי כלה חתלה לא אמר גלוס ורב ששט סבד קנה המגביה ומידו קבלה זה הלכך כרגלי הממלא ואח"כ דגרס כמו שמבזבז בספריס ומפרש הכי רב נחמן סבד קנה חצירו משנתן לו רב ששט סבד לא קנה חצירו אלא המגביה לשון ההומוריסט:

636

לגמרי פטר לרו: אין אומרים כו'. ופטור. אלמא אין גבירה
הנאה (ו) גבי מילא ויחן לחברו: כמגביה מילא לחברו קא
סבר קנה חמירו כו' דאס כן קשאו דרב נחמן אדרב נחמן דלס
נשתמאלו לו ובעשיה אוזיחו (כ"ב דף י.) אמרינן דרב נחמן דר חס
בגביה מילא לחברו קא מפלגי וכו' וזכי כמגביה מילא לחבר
נחמיה המגביה אס לא קנה פליגי דרב נחמן סבר לא קנה המגביה דלא
לרשותו ודעתו לקנות דכי אמר לא קנה חמירי כל זמן שאזיל ביד
דלמן התם (דף ע"ג ו') אס משתנה לו ואמר ויכירי תם חמלה לא אמר כלום
ויאזיל דגריס דקא סכחוד כפסריס ופארפין הכי דרב נחמן סבר קנה חמיר
מפירותיו והאילו וכו' לא עבר לנש דהלכ כרגלי בעלית
אזיל

[illegible]

56. י"ב והחמ"ל ששע"ב דהלכו בבסות סע"א כגלו דעתייהו וכו'.

דברי אהרן עלי חרס. הכי קאמר ליה הרי ממוקן עלי כסאם חרמם
 שהן לנדק הכים הלך הנודר אסור ליהנות משל המודר דכמי לא
 יתל דברו (ממדר ג) ורשאי הוא לאסור עלתו במזמן חברו: ומוסרין
 נדברים על עולי ככל. שעשו בני הגולה ופי שהפקידום לכל ישראל
 וינמנו להם ולי ליהנות שומעין ו

שיהא להם כח לאסור זה חלקו זה
 זה: של אופה העיר. שכן דרין דב
 מפני שהן שותפין בזה חס אסור
 מפני חלקן של זה: דכל כמאי
 עסקין למלואה. הא דקאמרי וזר
 של אמנע הדך מותרין לא לכל
 תשמים הותרו כגון לירד ולרחוק
 תבטו דנריא דשותפין הוא וכשהמיר
 למלואת ממיר המירו דשמינא אכריה
 ואמרי"ן מן מדידה קא ממלא מים
 שעלו כדו הן המבוררין מן השמים
 לחלקן: האחים השותפין. אחים
 שהן שותפין בירושא אביהן: כשהייבין
 בקלכון פטורין ממעשר כהמה
 וכשהייבין ממעשר כהמה פטורין מן
 הקלכון. כל ישראל החוקקו לתת
 מחלית השקל לקרבנות כזור והטילו
 חמשים עולים והסופר מעט קטנה
 להיות קלכון לפירוטות מפני שהן
 חזאי שקלים חמיות דקות ויומין
 לאבד ופעמים שחמליפין אותן כזמנים
 ויומין לקלכון בחלוק ויף כשהמערפין
 שנים לתת שקל שלם הטילו עליהם
 שני קלכונים שלא לפחות מחברהם
 ולמעט את ההקדש אבל האז שוקל
 כשזיל שלם בניו שקל שלם ופטור
 מקלכון שני: מעשר כהמה וזעור
 בכל שנה בולדות הולדים ועדר של
 שותפין פטורים הולדות ממעשר
 כהמיה בכבירות (דף טו:) כל פטר
 שגר כהמה אשר ייהיה ק"ה (שמות יב)
 ולא של שותפות ופרטיו והא דבכור

כמידי ומשיגין אס איז ענין לזכור דאזיגע שותפות דמידי ונבורות בקרבם ואלאכס (דמיס י) תנוה ענין למעשר יכול אפי' קעטו בתפישת הביט כגון אחין שלא הספיקו לחלקו ירושלים עד ששלדו להם ולדות מ"ל יהיה. הלכך אחים שזן שותפין ששותפותן לאלהר חלוקה כגון שחזרו ושפתפשו חייבין קבלבן כשאר שנים המתחברין לשלל שלם ופטורים ממעשר בהמה דשותפין בעלמא ויניירו דבעלה הם תפישת הביט ושותפיהם במעשר בהמה כגון ששפתפשו משפלה להם אירושא דקיימא תפישת הביט פטורין מן הקלטון כלילי היה אביהן קיים שמתוין אחד ופטורין יחד: ואמר רב ענן לא שנו. דבשביל חלוקה בעלה תפישת הביט מנייהו: אלא בשחלקו. על פי שזן דמיס גדים כנגד מישים וקנים או כנגד טעלס דבעליו) מהן שס ירושה ומהן זה חורת לקוחות וכי חזרו ושפתפשו וזה חלקה או בעליו או בשלל מהן השוק ומעשריו ואין ככה עוד שס תפישת הביט אלא שס שותפות אכל חלקו טעלס כנגד טעלס ויגיס כנגד גדים דזהו משפט ירושה לכל אחד חלק ויגיס מין אחרים וזה חלקו המגיעו דיש ברירה ועדיין שס שותפות עמיהן ויבשחורו ושפתפשו חורת תפישת הביט למקומה. יש פותרים העשם משום לקוחות חלקו חלוקה פטור ממעשר בהמה ובטורח דף נה: ועשות הוא בידם דכשולדות לקוחין הן פטורין מלהעשרת אכל הויקח עשר בהמות וילדו חייבין במעשר והכא נ"ל כדרך לרב נחמן בירא דהפקדא הוא מדאשחרו ביה מודרי וי. אלא גריקין במגביה מילאם קנה חזרו חתפלי ואל גרם מי לן לפרוש הכא דרב נחמן סבר קנה חזרו דקאמר כרגלי מי דאמר מרייכו המגביה מילאם להזרו לא קנה חזרו אלא הי"ב קא מפלגי ודכולי עמלמ לא קנה חזרו בהגבחה שזן או אלא הי"ב אדעמיה למקין אמי מי שנתמלמל לו קנאם בחשיבה שיקבלם כשאו ביה אמרינן דיכול לומר אני אוזה לא לעמי אכל משנתמל לו קנה י"ב שש סבר קנה המגביה חתלה ומידו קבלם זה הלכך כרגלי הממלא. כשמן לו ורב שש סבר לא קנה חזרו אלא המגביה: **בתנא' לא ואס ערב הוא.** ללכת לשם: פירושויו דמוסו. ומותר דביחאס: מי

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) נדרים ה. מז. (ב) נדרים
מה: כ"ק נא: כ"ב נז.
(ג) חולין טה: כטורות נז:
[שקלים פ"א מ"ז] (ד) [כ"ב מ
ת. י. (ס) ס"ח כמשיח
(ח) כס"א: נטול. (ז) רש"ל מ"ז.

הגהות הב"ח

(א) נבי' של אומה העיר
הרחבה ובית המרחץ
ובית הכנסת ואי כ"ל:
(ב) וכן להרוץ נגד הכי נל:
ל"ל ויתם להרוץ נמחק:
(ג) שם המפקח היה והבא
במנייה (ד) ויתם אלא
נמחק: (ה) שם בנחמה
ועברו בני אומה העיר לבא
אצלו ויבאו לו
מפירותיו ואם ערב היה
פירותיו כחבור כ"ל:
(ו) רש"י ד"ה אין לאמרם
ויה' מזהיר אלה והבא
ויה'.

גליון הש"ס

תוס' ר"ה הבא בסוגיה
ובו' הגם הוא לא קנה
ע"י ע"ז דף סב ע"ה
תוספות ד"ה לקוח:

מִסֵּף רֵשׁ"י

אסורים ליכנס לחצר.
בחצר של שניה, דכל חד
אסור בדריסת הרגל של
חבירו, וקא פבר אין
בניה, דאיתור האי לחלק
חבירו עייל והאי לחלק
חבירו עייל ודדום את
שכל ומן שלא חלקו את
החצר, נכנס כל אחד בחלק
חבירו וקס ליה בלא יחל
דברו, שהרי נהנה מחבירו,
שעמד בחצרו (ורש"ם ב"ב
דף קע"א ע"ב) ורש"י ח"כ